

Hồi 10

Một đêm dài đằng đẵng trôi qua, phương đông đã dần dần ửng đỏ, trên mặt biển vạn đạo kim quang đang bùng lên, thật là tráng lệ.

Ngày mai chàng còn thấy được mặt trời không ? Lục Tiểu Phụng không có lấy ngay cả một điềm gì làm chắc.

Chàng thả tung hết tứ chi, nửa chìm nửa nổi tùy theo dòng nước phiêu lưu, chỉ hy vọng nước triều lại đưa chàng trở về lại đảo, chàng không bao giờ tưởng tượng ra, giờ này phút này lại có chiếc thuyền nào đi qua gần đây.

Nào ngờ trên mặt biển cứ có một chiếc thuyền, chính là loại thuyền nhỏ lần trước chàng rớt xuống nước, Nhạc Dương đã ném cho, trên chiếc thuyền nhỏ đang có người dùng sức chèo, hiển nhiên nằm mộng cũng nghĩ không ra, còn có người sống sót đâu đây.

Lục Tiểu Phụng nhảy vọt lên, nhảy vào lòng thuyền, người đó sợ quá la lớn lên, làm như vừa thấy quỷ không bằng.

Y xem ra còn là một đứa bé, tuổi tác dĩ nhiên không lớn lắm, mặc áo xanh, là một đứa nhỏ làm tạp dịch trong thuyền.

Lục Tiểu Phụng vừa lên thuyền đã cảm thấy đứa nhỏ có hành động đáng nghi ngờ, dáng điệu có vẻ quen quen.

Chỉ bất quá lúc đó chàng đang thất hồn thất vía, chẳng đi để ý đến chuyện đó làm gì.

Gương mặt đứa nhỏ rất trắng trẻo dễ thương, xem ra không có vẻ là đứa nhỏ quen làm chuyện tạp dịch, sau khi thuyền chìm rồi, y còn tìm ra được thuyền nhỏ cấp cứu, vận khí quả thật không tệ.

Y kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Phụng, ngay cả cặp môi cũng trắng bệch ra:

- Người... người còn chưa chết sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đã chết rồi, ta đi tìm người chết thế đây.

Đứa nhỏ nửa ngờ nửa tin, trong lòng vẫn còn kinh hoảng:

- Tại sao người lại đi tìm ta ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì người là người làm chìm thuyền chứ còn ai!

Đứa nhỏ lập tức lớn tiếng phủ nhận:

- Không phải tôi, tôi chẳng biết gì cả.

Lục Tiểu Phụng cười cười, bỗng ôm y lên, kéo tung chéo áo ra, bày bộ ngực trắng nõn nà và cặp vú nhỏ, đưa bé này lại là Tiểu Ngọc, cô bé hôm qua Cứu thiếu gia sai đi tìm Sa Mạn.

Dĩ nhiên cô ta chẳng còn là đứa bé, cô đã đến tuổi biết sơ sơ chuyện phong tình, cô bỗng bị người ta bỗng lấy cớ y phục, toàn thân đã mềm nhũn cả ra, trong lòng vừa kinh hãi, vừa tức giận, vừa xấu hổ, vừa nóng nảy, cô run rẩy hỏi:

- Người... người tính làm gì thế ?

Lục Tiểu Phụng thản nhiên nói:

- Ta chẳng muốn gì cả, chẳng qua, trước giờ ta nổi danh là kẻ háo sắc, ai ai cũng biết!

Tiểu Ngọc sợ quá muốn ngất cả ra, nhưng trong lòng lại có cảm giác gì đó thật kỳ quái, cô cứ không chịu bắt tỉnh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta thích các cô nhỏ hay nói xạo, không biết cô có biết nói xạo không ?

Chành cố ý tit mắt lại, bày hai hàm răng ra, làm vẻ háo sắc vô cùng, giống như sắp nuốt cô vào trong bụng.

Tiểu Ngọc lập tức lắc đầu:

- Tôi không biết nói xạo, trước giờ tôi bao giờ nói xạo.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô không biết nói xạo sao ? Được, ta thử thử xem, tại sao thuyền lại bị thiêu rụi vậy ?

Tiểu Ngọc nhìn bàn tay của chàng, bàn tay của chàng hình như không có vẻ quy củ lắm, dáng điệu của chàng cũng làm cho người ta muốn hoảng cả lên.

Cô rút cuộc thở ra nói:

- Dưới đáy thuyền có dấu Phích Lô Tử của Phích Lô Đường ở Giang Nam, còn có mấy thùng dầu hôi, chỉ cần Phích Lô Tử nổ tung lên dẫn môi, thuyền sẽ bị thiêu rụi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai dẫn môi vậy ?

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải...

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải cô ?

Bàn tay chàng bỗng làm một chuyện thật đáng sợ, người của Tiểu Ngọc mềm ra, cô nói nhỏ:

- Không phải người khác!

Lục Tiểu Phụng hình như không hiểu lắm:

- Không phải người khác, không lẽ là cô ?

Tiểu Ngọc cắn môi, rớt cuộc gật gật đầu. Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai sai cô làm chuyện này ? Có phải là Cửu công tử của cô không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải y, là công chúa!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cha cô ta không phải là Hoàng đế, tại sao các người gọi cô ta là công chúa ?

Tiểu Ngọc nói:

- Không phải công chúa, là cung chủ, cung là hoàng cung!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao cô ta lại xưng là cung chủ ?

Tiểu Ngọc nói:

- Tại vì cô ta họ Cung, tên là Cung Chủ!

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Trước đây ta có quen một lão đầu tử, cô đoán xem y tên gì ?

Tiểu Ngọc hỏi:

- Tên gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y tên là Lão Đầu Tử, bởi vì y vốn họ Lão, tên là Lão Đầu Tử.

Tiểu Ngọc cũng bật cười, hình như cô đã quên mất hai bàn tay đáng sợ của chàng.

Nhưng Lục Tiểu Phụng đã buông cô ra, chàng cố ý vênh mặt lên nói:

- Cô quả thật không biết nói xạo, ta chẳng thích cô!

Tiểu Ngọc nhìn chàng, cô đảo quanh tròn mắt, bỗng hỏi:

- Ông tưởng tôi sợ Ông thích tôi lắm sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô không sợ ?

Tiểu Ngọc lắc lắc đầu nhẩn nha nói:

- Tôi nói cho ông biết những chuyện đó, chỉ vì tôi vốn không biết nói xạo thế thôi!

Lục Tiểu Phụng cười lớn. Bảy giờ mặt trời đã lên, chiếu vào gương mặt trái xoan của cô, cũng chiếu vào bộ ngực phát dục đầy đặn của cô. Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Bất kể cô có nói thật hay không, hiện tại cô có thể mặc y phục vào rồi đấy!

Tiểu Ngọc chớp mắt:

- Cái gì của em, ông cũng đã thấy hết rồi, mặc y phục vào cho đàng hoàng để làm gì nữa ?

Cô gỡ chiếc mũ xanh trên đầu ra, mái tóc dài mềm mại bóng lướt rũ xuống, cô xoay người lại ánh mặt trời:

- Em ở đây lâu rồi mà chưa sưởi nắng bao giờ, em cũng muốn cởi hết y phục sưởi một trận!

Ánh mặt trời sáng lạn, nước biển xanh đậm một màu, được ở trần nằm sưởi ấm, quả thật là một chuyện thoải mái.

Lục Tiểu Phụng lớn tiếng nói:

- Cô đừng có làm vậy.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại vì... tại vì ta là con quỷ háo sắc.

Tiểu Ngọc nhoẻn miệng cười nói:

- Em không sợ quỷ háo sắc, không lẽ quỷ háo sắc lại đi sợ em sao ?

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Quỷ háo sắc cũng không sợ cô, hấn chỉ sợ mình sẽ...

Chàng chưa nói xong câu, đã biến hấn sắc mặt, chàng bỗng phát hiện đáy thuyền có nước tràn vào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô có biết bơi không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Không biết.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Lần này chắc là tiêu rồi.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Chuyện gì tiêu rồi ?

Lục Tiêu Phụng nói:

- Cái vị Cung Chủ của cô không những muốn giết tôi, còn muốn giết luôn cả cô để bịt miệng.

Tiểu Ngọc hững hờ nói:

- Em biết.

Lục Tiêu Phụng nói:

- Cô biết ?

Tiểu Ngọc nói:

- Cô ta đục thủng hai lỗ dưới đáy thuyền, dùng sáp bịt lại, bị nước biển sát qua sát lại một hồi, sáp sẽ bị chảy ra, nước biển tràn vào, chiếc thuyền này sẽ bị chìm.

Lục Tiêu Phụng la lên:

- Cô đã biết vậy, sao còn ngồi lên chiếc thuyền này ?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì em muốn thưởng thức mùi vị bị chết đuối ra sao.

Lục Tiêu Phụng đàn mặt ra. Chàng không ngờ rằng cái cô bé xem ra thông minh và lanh lợi kia, lại là một đứa nhỏ hồn đản hồ đồ quá như vậy.

Tiểu Ngọc nói:

- Em biết trong lòng ông nhất định đang mắng em hồn đản, thật ra nếu ông không gặp phải em, ông cũng bị chết đuối thôi, có thêm một người chết với ông có gì là không tốt ?

Lục Tiêu Phụng cười khở nói:

- Ta chỉ bắt quá hơi hối hận một tý!

Tiểu Ngọc hỏi:

- Hối hận chuyện gì ?

Lục Tiêu Phụng nói:

- Hối hận tại sao lúc này không thật tình ấy cô cho rồi.

Tiểu Ngọc đỏ mặt lên, nhưng lại nhin không nổi bật cười sảng sặc. Lục Tiêu Phụng trừng mắt hỏi:

- Cô cười gì ?

Tiểu Ngọc không trả lời, cô lấy từ trong khoan ở đầu thuyền ra một khối sáp màu vàng, chia ra làm hai, lấy tay nhét hai cái lỗ dưới đáy thuyền lại, miệng lẩm bẩm:

- Khối sáp này chảy ra rồi mình làm sao bây giờ ?

Lục Tiêu Phụng nói:

- Ta không biết.

Tiểu Ngọc nói:

- Em biết, sáp như vậy em đã chuẩn bị mười bảy mươi tám khối để sẵn đó.

Lục Tiêu Phụng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ nói:

- Thì ra cô chẳng phải là hồn đản, cô là con hồ ly tinh!

Tiểu Ngọc cố ý thờ ra nói:

- Tuy em cũng muốn thưởng thức mùi vị bị chết đuối ra sao, nhưng còn chưa được người ta ấy mình, chết hồ đồ như vậy, không phải là oan uổng lắm sao ?

Lục Tiêu Phụng cười lớn nói:

- Cái vị Cung Chủ của cô thấy cô còn sống sờ sờ trở về, không biết có bị giật bắn người lên không ?

Tiểu Ngọc nói:

- Cô ta không gì đâu.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Sao cô biết cô ta sẽ không sao cả ?

Tiểu Ngọc nói:

- Bởi vì cô ta sai em làm chuyện gì, đều tính giết em luôn một lượt cho khỏe, nhưng tiếc là mỗi lần như vậy, em đều sống nhăn về lại, mỗi lần cô ta thấy em còn sống về lại, cảm thấy rất thích thú, bởi vì cô ta biết có thể sai em làm thêm được một chuyện nữa!

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Cô đã biết cô ta muốn hại cô, tại sao còn đi làm chuyện cho cô ta ?

Tiểu Ngọc thờ ra nói:

- Bởi vì em mà không làm, chắc chắn là chết thật luôn, chết ngay lập tức.

Lục Tiêu Phụng cũng không nhịn được, thờ ra. Ở chung với con ong mật ấy, muốn sống sót cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chàng biết mình còn sống sót trở về lần này, con ong mật này nhất định lại đến tìm mình tiếp. Chàng có muốn trốn cũng trốn không khỏi.

Tiểu Ngọc nhìn chàng, bỗng nói:

- Ông là người tốt.

Lục Tiêu Phụng cười nói:

- Nhãn lực của cô quả thật không tệ lắm.

Tiểu Ngọc nói:

- Hàm râu như cặp lông mày của ông tuy thật dễ ghét, nhưng xem ra ông cũng không xấu trai lắm.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chờ cô lớn lên một tý, không chừng cô nhất định sẽ thích cái gã râu ria là tôi lắm đấy!

Tiểu Ngọc bỗng thở ra nói:

- Chỉ tiếc ông là Lục Tiểu Phụng!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều đó có gì là đáng tiếc ?

Tiểu Ngọc nói:

- Nếu ông không phải là Lục Tiểu Phụng, em nhất định sẽ lấy ông, dù có làm thiếp cũng không sao cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta là Lục Tiểu Phụng, tại sao cô không lấy ta được ?

Tiểu Ngọc nói:

-Bởi vì em không muốn làm quả phụ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lấy Lục Tiểu Phụng là sẽ làm quả phụ sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Cái vị Cung Chủ của em một lòng muốn đòi mạng ông, Cửu thiếu gia cũng vị tất muốn để ông sống sót, em mà lấy ông, không quá ba ngày sẽ làm quả phụ rồi.

Giữa trưa. Chiếc thuyền nhỏ rồi cũng đã cập vào bờ, hai người mệt bỏ hơi tai, nằm sóng soài ra bãi biển như chết, cũng không biết bao lâu, Tiểu Ngọc bỗng nói:

- Làm quả phụ hình như cũng là một chuyện thú vị.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không thú vị, không thú vị tý nào.

Tiểu Ngọc nói:

- Thú vị, nhất định là thú vị lắm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Tiểu Ngọc nói:

- Đàn bà trước sau gì cũng lấy chồng, lấy chồng là có một ông chồng, quả phụ chẳng phải có, một thân tự do tự tại, cũng chẳng ai bắt buộc gì mình. Còn có thể đi mè� mỗ với chồng người khác, không phải là thú vị lắm sao.

Lục Tiểu Phụng lại đàn mặt ra. Chàng thật tình nghĩ không ra, cái cô bé này tại sao lại đi nghĩ chuyện kỳ khôi như vậy, làm quả phụ là chuyện rất thú vị, đây là lần đầu tiên chàng được nghe.

Tiểu Ngọc nói:

- Sao không nghe ông nói gì nữa vậy ? Có phải là ông thấy em nói có lý lắm không ?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ:

- Thì ra không những cô là hồ ly tinh, cô còn là hỗn đản nữa.

Tiểu Ngọc bật cười:

- Chẳng qua, ông cũng nên yên lòng đi, hỗn đản em đây cũng chẳng muốn đi lấy một đại hỗn đản như ông.

Cô nhảy bật dậy, nói:

- Em muốn về đây, còn ông ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta...

Chàng không nói hết câu, bởi vì thật tình chàng không biết nên đi đâu.

Chàng không hề sợ người khác hại mình, chuyện đó chàng đã quá quen thuộc, nhưng hôm nay là ngày Sa Mạn thành thân, muốn chàng đưa mắt nhìn Sa Mạn đi lấy người khác, thật tình chàng chịu không nổi.

Từng trận từng trận sóng biển cuốn qua, chàng bỗng phát hiện ra nơi đây chính là chỗ mình lên bờ lần đầu tiên. Tiểu Ngọc lại hỏi:

- Ông rốt cuộc có về hay không đây ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta có cái nhà rất đẹp, ở gần đây, cô có muốn lại xem không ?

Tiểu Ngọc cười nói:

- Ông nói xạo, em không thích đàn ông nói xạo đâu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi còn có một ông bạn đang chờ tôi ở đó, ông bạn có cái bụng bự bự, không những thú vị cực kỳ, mà còn không biết nói xạo.

Tiểu Ngọc cười khom cả lưng lại:

- Thì ra không những ông nói xạo, ông còn nói dóc nữa, trên đời này bao nhiêu hạng người đều có, chỉ có người không nói xạo, em còn chưa gặp một ai.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô không tin, tại sao không lại đó xem ?

Tiểu Ngọc nói:

- Đi thì đi, có gì phải sợ, dù sao...

Cô che miệng cười lại nói:

- Dù sao em cũng chẳng sợ gì ông, chỉ có ông sợ em thôi.

Nước suối vẫn còn chảy không ngừng, cái nhà nhỏ của chàng vẫn còn đó, trên đời này vốn có nhiều chuyện vĩnh viễn sẽ không hề thay đổi.

Tiểu Ngọc lại cười khom cả lưng lại:

- Đây là cái nhà đẹp của ông đấy hở ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gian phòng này vừa thoáng, vừa mát, cô nói có chỗ nào không tốt ?

Tiểu Ngọc nói:

- Tốt... tốt... tốt muốn xấu hổ luôn!

Lục Tiểu Phụng cười lớn, kéo tay cô đi vào, pho tượng Di Lặc vẫn còn đang nằm đó, vẫn còn cười toe toét.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Đây là ông bạn của ông đấy hở ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô xem ông ta có biết nói xạo không ?

Tiểu Ngọc chỉ còn nước thừa nhận:

- Không biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy tôi cũng không nói xạo.

Chàng khom lưng lại, vỗ vào bụng pho tượng Phật Di Lặc, cười nói:

- Ông bạn tốt, tôi biết ông nhất định chờ tôi ở đây, không những ông không biết nói xạo, cũng không biết bán đứng bạn bè.

Pho tượng Phật Di Lặc đang cười hì hì nhìn chàng, bỗng nói:

- Nhưng em biết cắn người đấy.

Giọng nói quả thật phát ra từ pho tượng Phật, Lục Tiểu Phụng quả thật giật bắn cả người lên.

Pho tượng Phật Di Lặc này biến thành biết nói từ lúc nào thế ?

Pho tượng Phật bỗng thờ ra nói:

- Không những biết cần người, còn biết nói xạo nữa.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy cẫng lên, ôm choàng lấy pho tượng Phật, vừa cười vừa nhảy. Tiểu Ngọc kinh ngạc nhìn chàng, cô cứ ngỡ chàng đã phát điên.

Lục Tiểu Phụng quả thật muốn điên lên, cao hứng quá muốn phát điên lên. Pho tượng Phật Di Lặc dĩ nhiên không biết nói, chỉ bất quá có người đang núp trong đó nói ra.

Lục Tiểu Phụng nhận ra giọng nói người này. Người này chính là Sa Mạn.

Gương mặt của Sa Mạn vẫn còn trắng bệch, tuy so với lúc xưa tiêu tụy, nhưng ánh mắt đầy vẻ sung sướng.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng si ngốc, không biết bao lâu rồi mới hỏi:

- Sao em lại đến đây ?

Sa Mạn chớp mắt nói:

- Anh lại nhà em được, sao em lại nhà anh không được ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dĩ nhiên là được, tùy tiện lúc nào cũng được, nhưng...

Trong lòng chàng đang bí tắc:

- Hôm nay em không nên lại!

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng tuy còn đang gắng gượng cười cười, nhưng cười không muốn nổi:

- Không phải hôm nay là ngày đám cưới của em sao ?

Nhưng Sa Mạn rười rười:

- Không phải lúc này em đã nói với anh rồi sao, không những em biết cần, em còn biết nói xạo nữa.

Lục Tiểu Phụng lại đàn mặt ra. Tiểu Ngọc nhìn không nổi cười nói:

- Bây giờ em mới hiểu ra, tại sao ông thích mấy cô hay nói xạo, bởi vì ông thích Mạn cô nương.

Cô cũng chớp chớp mắt nói:

- Hiện giờ các người có thể ấy gì đó với nhau, nhưng em phải đi đây, em mà không đi chỉ sợ sẽ bị đuổi đi mất.

Cái cô bé này quả thật là người biết ý, cô nói đi quả là đi ngay, lần này Lục Tiểu Phụng chẳng lưu cô lại, đợi cô đi xa rồi, Sa Mạn mới hỏi:

- Hai người ấy với nhau là nghĩa làm sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nghĩa là thế này nè.

Chành bỗng chồm qua, ôm chặt lấy nàng, hai người lăn qua đám cỏ mềm, gió biển âm áp và ướt át, sóng biển vỗ nhẹ trên bờ, ôn nhu như tiếng thở của tình nhân.

Hô hấp của bọn họ không nhẹ nhàng như gió và biển. Hô hấp của bọn họ rất ngắn, và rất gấp rút, cũng như trái tim của bọn họ vậy.

Tại sao em phải nói xạo vậy ? Tại sao lại bắt anh phải đi ? Bởi vì em muốn thử anh, nhưng em biết anh sẽ về lại. Những câu nói đó, bọn họ không hỏi, cũng không trả lời. Nhất thiết mọi chuyện đều không cần phải giải thích.

Những chuyện bọn họ đang làm, chính là lời giải thích, giữa cặp tình nhân thật tình yêu thương với nhau, đây chính là lời giải thích còn hay hơn gấp vạn lần.

Gió biển vẫn còn nhẹ nhàng, hô hấp của bọn họ cũng đã trở lại nhẹ nhàng.

Căn nhà nhỏ tí teo ấy, chính là cung điện của bọn họ, trong cung điện của bọn họ, chỉ có hoà bình, chỉ có tình yêu. Bao nhiêu chuyện thô bạo, tà ác trên đời này, hình như đã xa cách bọn họ, xa cách lắm. Nhưng bọn họ đã làm.

Chính ngay lúc đó, cung điện của bọn họ bỗng sụp đổ, sụp đổ xuống người bọn họ. Lục Tiểu Phụng không động đậy. Sa Mạn cũng không động đậy.

Bọn họ vẫn còn ôm nhau chặt cứng, dù cho trời có sụp xuống, sụp xuống người bọn họ, đè nát bọn họ ra thành cám, bọn họ cũng chẳng màng. Bởi vì bọn họ đã đạt được cái chân tình mà bọn họ đã khát vọng cả một đời.

Bọn họ đã quá đủ trong nhau. Thậm chí bọn họ còn không nghe có tiếng động gì khác hơn, dù bọn họ không phải là không nghe đó, nhưng là không muốn nghe tí nào.

Đây quả thật là giọng nói bọn họ không muốn nghe. Đối với bọn họ, trên đời này không có tiếng cười nhạt nào khó nghe hơn của Ngưu Nhục Thang.

Hiện tại tiếng cười vọng vào bên trong, lại chính là tiếng cười nhạt của Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang không những đang cười nhạt, cô còn nói. Giọng nói của cô còn lạnh lẽo, còn điếc tai hơn cả tiếng cười, thậm chí cô còn đang vỗ tay:

- Tốt, quá tốt, vũ công các người mà được bằng một nửa động tác các người vừa làm, nhất định chẳng có người nào chịu cho nổi!

Lục Tiểu Phụng rút cuộc thở ra, gạt mấy miếng cỏ khô đang phủ trên mặt.

Ngưu Nhục Thang đang đứng trên đầu nhìn lom lom xuống bọn họ, ánh mắt cô đầy vẻ oán độc và đố kỵ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô mạnh giỏi ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Tôi không mạnh giỏi.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Đây là lời nói thật, quả thật cô không tốt tí nào.

Tiếng cười nhạt của Ngưu Nhục Thang bỗng biến thành tiếng cười quyến rũ:

- Em chỉ muốn anh theo lương tâm mà nói một lời.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nói gì ?

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Chuyện này, em làm hay hơn, hay chị ta làm hay hơn ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không so sánh được!

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì làm chuyện này có hai loại.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Hai loại gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một loại là người, một loại là dã thú.

Tiếng cười quyến rũ của Ngưu Nhục Thang lại biến thành tiếng cười nhạt:

- Người chết rồi thì sao nhỉ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nhớ có người nói, một vạn người chết, không bằng một con chó cái còn sống.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đây là lời nói của một người thông minh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô là người, hay là chó cái, không chừng tôi còn chưa phân biệt rõ ra, tôi chỉ biết có một chuyện!

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh biết chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ biết, chúng tôi còn đang sống, ít nhất chúng tôi còn đang sống đây.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Còn tới bao lâu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ cần được một ngày, còn sướng hơn một vạn năm của cô.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Anh sai rồi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không chừng các người còn sống được thêm nửa ngày!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đây là một hòn đảo rất lớn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Theo tính toán của chúng tôi, hòn đảo này có ít nhất là bảy trăm chỗ có thể ẩn núp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chỉ cần các người trốn được quá mười tám tiếng đồng hồ, không chừng các người còn có thể sống tới một trăm tám chục tuổi.

Cô cười nhạt:

- Chỉ tiếc là các người trốn không nổi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì, cho dù các người là hai con kiến, y cũng sẽ tìm được ra các người, và đậm cho chết bẹp dí.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô ? Hay là y ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Y!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y chính là Cứu ca của cô ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Dĩ nhiên.

Ánh mắt cô đầy vẻ kiêu ngạo:

- Thậm chí y còn nguyện ý nhường các người nửa tiếng đồng hồ trước!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhường làm sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, trong nửa tiếng đồng hồ, y sẽ không truy đuổi các người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhất định không ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Y thốt ra lời nào, mỗi chữ như đinh đóng vào tường, một cái đinh là một dẫu!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Điều đó tôi tin được.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cho dù anh không tin, người nằm bên cạnh anh cũng nên tin.

Giọng nói của cô bỗng biến ra ôn nhu:

- Bởi vì lúc trước hình như chị ta cũng có nằm bên cạnh Cửu ca thôi!

Lục Tiểu Phụng không cảm thấy khó chịu, có được một chân tình mà mình hoàn toàn tin tưởng vào, trên đời này không còn thứ gì có thể làm họ khó chịu.

Nhưng nếu nói Lục Tiểu Phụng không tức giận tý nào, đó không phải là lời nói thật. ít nhất gương mặt của chàng cũng đang biến đổi.

Ngưu Nhục Thang đang cười. Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây là những lời cô muốn lại nói cho chúng tôi nghe ?

Ngưu Nhục Thang gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại tôi đã nghe rồi đó!

Ngưu Nhục Thang nói:

- Nghe rõ từng chữ một chứ ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Từng chữ một.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh có muốn đánh cuộc với em không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đánh cuộc gì ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em cá là không đến ba tiếng đồng hồ, Cửu ca sẽ tìm ra các người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sau đó sẽ đâm chết chúng ta như đâm một con kiến ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không sai tý nào.

Gió biển vẫn còn nhẹ nhàng, hô hấp của bọn họ vẫn còn nhẹ nhàng, nhưng tâm tình của bọn họ không như vậy.

Kiểm pháp của Cung Cửu, thủ đoạn giết người của Cung Cửu, Dĩ nhiên Sa Mạn còn rõ hơn Lục Tiểu Phụng. Có điều trong lòng nàng bây giờ không nghĩ đến chuyện đó.

Nàng đang nghĩ đến câu nói Ngưu Nhục Thang nói lúc nãy. Làm chuyện đó, rốt cuộc cô ta hay hơn, hay là mình hay hơn ?

Đến giờ phút này, nàng còn đang ghen tương. Thật ra, đây cũng chẳng phải là điều kỳ lạ gì. Bất cứ lúc nào, nếu muốn lấy mạng một người đàn bà, chẳng phải là điều gì khó khăn, nhưng muốn một người đàn bà không ghen tương, đây chính là chuyện nằm mộng.

Lục Tiểu Phụng cũng đang có tâm sự. Chàng cũng không nghĩ đến kiếm pháp của gã họ Cửu, chuyện sống chết, chàng vốn không để vào tâm, chàng đang lý ra đã chết bao nhiêu lần rồi.

Sa Mạn bỗng hỏi:

- Anh đang nghĩ gì vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đang nghĩ về em.

Sa Mạn hỏi:

- Nghĩ về em ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đang nghĩ không biết em có đang ghen hay không!

Sa Mạn cắn chặt môi:

- Sao em lại phải ghen ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi em có lý do để ghen.

Sa Mạn hỏi:

- Bởi vì anh quả thật thích ở với cô ta ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh đã từng thích nhiều người khác, cô ta chỉ bất quá là một trong những người đó thôi, em...

Chàng cố ý ngừng lại, Sa Mạn lập tức nói tiếp giùm chàng:

- Em chỉ bất quá là một trong những người đó.

Lục Tiểu Phụng tuy không thừa nhận, nhưng chàng không có lấy một điểm gì ra chiều phủ nhận. Sa Mạn nhìn chàng, trừng mắt nhìn chàng một hồi lâu, rồi nói:

- Tại sao anh không hỏi em, có phải em cũng thích ở với người khác ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh bắt tất hỏi.

Sa Mạn hỏi:

- Có phải anh chẳng cần màng tới ?

Lục Tiểu Phụng không những không phủ nhận, chàng còn gật gật đầu. Sa Mạn lại trừng mắt nhìn chàng một hồi lâu, bỗng thở nhẹ ra nói:

- Nếu anh cho rằng em không hiểu ý anh ra sao, anh làm rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Anh có ý gì ?

Sa Mạn nói:

- Anh cố ý làm em tức giận bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Sa Mạn nói:

- Anh nghĩ rằng, chỉ cần em rời khỏi anh, em sẽ sống tới một trăm tám chục tuổi.

Lần này Lục Tiểu Phụng không hề thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Sa Mạn nói:

- Chỉ tiếc là anh quên mất một điều!

Chàng không hề hỏi thêm. Nàng đã nói tiếp theo đó:

- Một người đàn bà dù có sống được tới một trăm tám chục tuổi, sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- So với sống chỉ có mười tám tiếng đồng hồ, còn có ý nghĩa hơn một chút!

Sa Mạn nói:

- Đó là cái lối suy nghĩ của anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn của em ?

Sa Mạn nói:

- Chỉ cần ở với anh một chỗ, dù chỉ sống một tiếng đồng hồ, em cũng thấy thỏa lòng.

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy bật dậy, kéo tay nàng nói:

- Mình đi thôi!